

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.067/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró jogi képviselő: felperes képviselője kamara jogtanácsos; felperes jogi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamara jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (21. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 103.K.700.957/2021/20. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtatja meg, hogy a rendelkező rész első bekezdésének második sorában feltüntetett megbízási díj összegét a késedelmi kamatfizetés kezdőnapjának változatlanul hagyása mellett 434.812 (négy százharmincnégyezer-nyolcszáz tizenkettő) forintba, a felperest megillető elsőfokú per költség összegét 48.750 (negyvennyolcezer-hétszázötven) forintba szállítja.

A peres felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként kiemelt főnyomozó beosztásban teljesített szolgálatot a munkahely1 állományában. A perrel érintett időszakban az alperes az eredeti beosztásához tartozó feladatai mellett 20 ügyben vizsgálói feladatok ellátásával bízta meg, mialatt bűnügyi felderítőként 91 ügyben járt el. A megbízás időtartama alatt a felperesnek minden hónapban, visszatérően jelentkeztek vizsgálati tevékenységbe sorolható feladatai, amelyek hullámzóan a napi munkaidő néhány órájában elvégezhetőek voltak. Egyes hónapokban nem, vagy csak elenyésző óraszámokban látott el vizsgálói többletfeladatokat. A rábízott ügyek döntő többsége egyszerűbb megítélésű (zaklatás, áram- és telefonlopás, kerékpárlopás stb.) volt, az alperes mindössze 3 komplexebb munkát igénylő, egyesített ügyet szignált rá. Kérésére 2021. január 31. napjával áthelyezésre került a munkahely2 állományába. A szolgálati panasa – melyben a rendszeresen végzett vizsgálói beosztáshoz kapcsolódó tevékenység ellentételezéseként megbízási díj kifizetését kérte – elutasításra került.

A felperes keresete és az alperes védírata

[2] A felperes keresetében a 2019. november 1. napjától 2021. január 31. napjáig terjedő időszak tekintetében 579.750 forint megbízási díj és annak 2020. június 6. napjától számított törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[3] Hivatkozása szerint a perrel érintett időszakban rendszeresen látott el a kiemelt főnyomozó beosztásába nem tartozó vizsgálói feladatokat, amelyek a munkaideje 1/3 - 2/3 részét tették ki. Hangsúlyozta, hogy az alperes nem tette vitássá, miszerint a kiemelt főnyomozó és a vizsgáló eltérő beosztást, és ebből következően eltérő feladatkört jelent. Vitatta a munkaköri leírásra és az állománytáblára való alperesi hivatkozást, figyelemmel arra, hogy a hivatásos állomány tagjának a munkaköri feladatait a beosztásához mérten kell meghatározni, ami nem fedhet le több másik beosztást.

[4] A kereset összegszerűsége körében előadta, hogy a szolgálatteljesítési ideje jelentős részében látta el az eltérő feladatot, ezért álláspontja szerint a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő mértékű megbízási díj illeti meg.

[5] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, a követelés jogalapját és összegszerűségét is vitatva.

[6] Hivatkozása szerint a perrel érintett időszakban a felperes nem töltött be ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztást, nem helyettesített szolgálati beosztás ellátásában tartósan akadályozott személyt, és nem volt rendszeresen ismétlődő többletfeladata, ezért megbízási díj nem illeti meg. Előadta, hogy a munkahely 1 rendszeresített állománytáblájában nincs vizsgálói beosztás, a kapitányság ügyforgalma alapján „kis kapitányságnak” minősül. A felperes nem jelölte meg, mely ügyekben végzett folyamatosan a munkaideje jelentős részét kitevő vizsgálati munkát, a Robotzsaru program alapján az ügyei között elvétele szerepeltek vizsgálati feladatok; visszatérően, rendszeresen és tartósan végzett helyettesítő feladatai nem voltak, az esetileg kis számban végzett vizsgálói feladatok pedig megbízási díjat nem alapoznak meg.

[7] A megbízási díj felperes által igényelt, a rendvédelmi illetményalap 100%-ában meghatározott mértékét eltúlzottnak találta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság az ítéletével 579.750 forint megbízási díj és annak 2022. június 6. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint 65.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 2. számú mellékletére, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. § (2)-(4) bekezdéseire, a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 15. fejezetének 78. címére, 150. § (1) bekezdésére, továbbá a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet 2.) 10. § (2) bekezdésére alapította.

[9] Rögzítette, az eljárás során nem volt vitás, hogy a felperes a perrel érintett időszakban a munkaköri leírásában szereplő feladatokat látta el. A jogvita eldöntésének alapkérdése az volt, hogy a munkaköri leírásban rögzített feladatok a kiemelt főnyomozói vagy a vizsgálói beosztáshoz tartoznak. A Hszt. 2. § 25. pontjára és a BM rendelet 2. számú mellékletében foglaltakra hivatkozással rámutatott, hogy az egyes beosztáshoz tartozó feladatokat az állománytáblához igazodóan el kell különíteni egymástól. Ebből következik, hogy az adott beosztással rendelkező személy munkaköri leírásában is az adott beosztáshoz igazodóan kell a beosztáshoz tartozó feladatokat megállapítani.

[10] tanú1 és tanú2 tanúk vallomásai alapján megállapította, hogy a felperes kiemelt főnyomozó beosztásba került kinevezésre, elsősorban felderítői munkája volt, de vizsgálati jellegű feladatai is adódtak; néhány bonyolultabb ügy – a felderítést követően – a vizsgálati szakaszban is nála maradt. Kiemelte, hogy a nyomozás során a vizsgálati szakasz elkülöníthető a felderítési szakasztól. A nyomozói és a vizsgálói beosztás eltérő, a munkakör bővítése nem eredményezheti azt, hogy a hivatásos állományú tag ellentételezés nélkül több beosztáshoz tartozó feladatot lásson el. A Kúria következetes joggyakorlatára hivatkozással rámutatott, hogy amennyiben jogi norma az adott munkakörre kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak a munkaköri leírás elkészítésekor ahhoz igazodnia kell, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. Az alperesnek, mint munkáltatónak egy munkakörön belül van lehetősége meghatározni a munkaköri feladatokat; a feladatok meghatározásának korlátja az adott munkakör, beosztás. Ennek hiányában teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. A végzett többletfeladatok ellátásáért ellentételezést (megbízási díjat) kell fizetni, amit nem befolyásol, ha a munkaköri leírásban esetlegesen a hivatkozott feladatokat rögzítették (Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítélete).

[11] Ezért a felperes helytálló hivatkozása szerint a vizsgálói beosztásba tartozó feladatok ellátása megbízási díj alapját képezi, amelynek mértéke körében értékelte a

többletfeladatok mennyiségét és típusát, azok rendszeres előfordulását, amelyekre tekintettel azt – a kereseti követeléssel egyezően – a rendvédelmi illetményalap 100%-ában állapította meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatása mellett elsődlegesen a kereset elutasítását; másodlagosan a megbízási díj mértéke és az elsőfokú bíróság által meghatározott összegű perköltség mérséklését kérte.

[13] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően felderítette, azonban téves jogértelmezésre jutott, amikor a felperesnek – a hosszabb időn át a beosztásához nem tartozó feladatkör ellátására hivatkozással – a rendvédelmi illetményalap 100%-os mértékében meghatározott megbízási díjra való jogosultságát megállapította. Anyagi és eljárásjogi szabálysértésekre is hivatkozott, megjelölve a BM rendelet 2. 10. § (2) bekezdését, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5)-(6) bekezdéseit, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdését és ahhoz kapcsolódóan a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését. Nem vitatta azon ítéleti megállapítást, hogy a vizsgálói és nyomozói beosztások eltérnek, azonban továbbra is azt állította, hogy a felperes a beosztásához nem tartozó többlettevékenységet nem látott el. Előadta, hogy a nagy mennyiségű, felderített vagy eleve ismert elkövető ellen indult eljárásokban a vizsgálati szakaszhoz tartozó feladatokat külön beosztásba sorolt, kinevezett vizsgálók végzik. Az állománytáblák az egyes kapitányságokon ezt az elvet követik. Az elsőfokú ítélet indokolásának [33] bekezdése helyesen tartalmazza, miszerint a bíróságnak a perben azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes részéről más beosztásba sorolt feladatok elvégzésével megvalósult-e többletfeladat ellátása. A törvényszék logikusan vezette le az eltérő beosztásokra vonatkozó okfejtését, azonban tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a többletteljesítmény megállapíthatóságához elegendő egy másik beosztásba sorolt tevékenység folyamatos végzése függetlenül attól, hogy az érintett napi munkaidejének milyen hányadát teszi ki a más beosztásba tartozó feladatok összessége. Az elsőfokú bíróság a többletfeladat tartalmát hibásan és hiányosan értelmezte, ami jogsértő döntést eredményezett. A felperes ugyan vizsgáló beosztásba tartozó bűnügyi feladatokat is végzett, azok száma azonban a perrel érintett időszakban olyan csekély mértékű (20 darab) volt, hogy azt folyamatos többletmunkavégzésnek tekinteni nem lehet; voltak olyan hónapok, amikor nem vagy elenyésző óraszámban történt ilyen jellegű munkavégzés. A felperes munkájának mindössze 1/5-e volt a nem rendszeresen végzett, eltérő beosztásba sorolható feladat. A jogalkotó az eredeti beosztás mellett végzett helyettesítés minden esetében 30 napos időtartam meglétéhez kívánta kötni a díjazást; a megbízási díjas ügyekben körvonalazódó ítélkezési gyakorlat elfogadása esetén a 30 napot meghaladó éves szabadság alatti helyettesítés is megbízási díjigényt keletkeztet.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a fentiekben kifejtetteken túl azért is jogsértő, mert az egyes vizsgálói részfeladatokra vonatkozóan olyan normát értékelt eseti kúriai döntésre hivatkozással, amely jelenleg nincs és a perrel érintett időszakban sem létezett. Utalt a Kp. 78. § (2) bekezdésében szabályozott – a rendelkezésre álló bizonyítékok komplex mérlegelését érintő szabály – az elsőfokú bíróság általi megsértésére is. Kiemelte, hogy az indokolásban hivatkozott jogszabályok, jogi normák, illetve a rendőrségi belső

normák egyike sem határozza meg kógens módon a felderítő és vizsgálati beosztásokban ellátandó feladatok körét.

[15] A kereset összecszerűsége körében a teljes kereseti időszakra az alapilletmény 100%-ában megítélt megbízási díjat nem tartotta elfogadhatónak. Álláspontja szerint a törvényszék a tartalmi vizsgálat hiányára visszavezethetően túlértékelt a felperes által kis esetszámban, a vizsgálati beosztásba is sorolható feladatok valódi többletfeladatként történő ellátását. A megbízási díj összegének mérsékléséhez mértén kérte a felperes számára megítélt elsőfokú perköltség csökkentését is.

[16] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott a Kúria hasonló tényállású, szintén nyomozó és vizsgáló beosztások elhatárolása alapján indult ügyben hozott Kf.III.45.152/2021/4. számú ítéletére. Utalt a BM rendelet 2. számú mellékletében foglaltakra is, amely szerint a nyomozó és a vizsgáló nem vitathatóan eltérő beosztás, ami egyúttal eltérő feladatkört feltételez. Előadta, hogy a nyomozói és a vizsgálói feladatok a gyanúsítás közlésével határolhatók el: a nyomozó feladatköre az ismeretlen tétessel szemben folyó büntetőeljárásokra, míg a vizsgálóé a gyanúsítottal rendelkező büntetőeljárásokra terjed ki. A Be. 348. §-át felhívva kiemelte, hogy a jogalkotó a büntetőeljárásban különbséget tett a felderítői és a vizsgálati szakasz között, mely utóbbit önálló cím alatt szabályozza. Hangsúlyozta, hogy az alperes az elsőfokú eljárás kezdeti szakaszában még nem vitatta a havi rendszerességgel felmerülő vizsgálati feladatait, azok hiányára először a fellebbezésében hivatkozott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés – az alábbiak szerint – részben alapos.

[18] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[19] Ennek alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, a jogalap tekintetében megfogalmazott helytálló indokaival – azok megismétlése nélkül – a másodfokú bíróság egyetértett. A megbízási díj mértékét érintően ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy az alperes az alábbiak szerint alappal hivatkozott a Kp. 78. § (2) bekezdésének elsőfokú bíróság által megvalósított sérelmére.

[20] Az alperes a fellebbezésében jogalapjában és összecszerűségében is vitatta az elsőfokú ítéletet. A jogalap körében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, valamint (5)-(6) bekezdéseinek megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy a törvényszék ezen

rendelkezések téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát.

[21] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a perben nem volt vitatott az a feladatkimutatás, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a megbízási díjat a felperes részére megállapította; a vita tárgyát az képezte, hogy az abban megjelölt feladatok a felperes beosztásába tartoztak-e és azok elvégzése következtében a felperes jogosulttá vált-e a megbízási díjra.

[22] Az alperes alaptalanul érvelt azzal, hogy az egyes beosztásokhoz tartozó feladatok normatív szabályozásának, valamint a közvetlen vezető munkaköri leírásban rögzített feladatokon túli eseti jellegű feladatok elvégzésére való utasítási jogának munkaköri leírásban rögzítésére figyelemmel a keresetlevélben megjelölt feladatok végrehajtásával a felperes nem a beosztásától eltérő tevékenységet látott el. Ahogyan azt a törvényszék ítéletében a kúriai gyakorlatra hivatkozással helyesen hangsúlyozta, a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. Amennyiben a rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül és megbízási díj iránti igényt alapoz meg.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletének [43]-[46] bekezdéseiben foglaltakra és a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletében kifejtettekre figyelemmel okszerűen jutott arra következtetésre, hogy a felperes a főnyomozói beosztásához nem tartozó többletfeladatot látott el. A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a kinevezése szerinti beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazása (ellenszolgáltatás) való jogosultságát. A munkáltató ugyanis egyoldalú utasítási jogával csakis az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség; jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekint egy másik munkakört – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4, Mfv.II.10.516/20217/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[24] A Kúria korábbi határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak. A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[25] A csatolt tényleges feladatellátásokat tartalmazó kimutatás alapján aggálytalanul megállapítható a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti 30 napot meghaladó megbízás megvalósulása; a 30 napos időhatár a töretlen ítélkezési gyakorlat alapján az eltérő feladat

ellátásának szükséges időtartama alapján vizsgálható. E körben tehát annak van jelentősége, hogy a perrel érintett teljes időszak és azon belül összességében az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma a 30 napot meghaladta. A Hszt. vonatkozó rendelkezéseinek értelmezése és alkalmazása során – megsértett jogszabályi rendelkezés hiányában – nem fogadható el jogi érvként az alperes által a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontja alá tartozó éves szabadság alatti, 30 napot meghaladó helyettesítéssel összefüggésben hivatkozott, megbízási díjra való jogosultság keletkezése elleni munkáltatói érdek, az önmagában az elsőfokú ítéleti megállapítás cáfolatára nem alkalmas.

[26] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes 2019. november 1. napjától 2021. január 31. napjáig terjedő időszakban kiemelt főnyomozó beosztása ellenére vizsgálói feladatok teljesítésével folyamatosan visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatot végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[27] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjának és (5)-(6) bekezdésének sérelmére. A megbízási díjra jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[28] Az alperes fellebbezésében a Kp. 78. § (2) bekezdésére hivatkozással a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 100%-os mértékében történő meghatározását is támadta, azt eltúlzottnak, bizonyítatlannak találva. Előadása szerint a törvényszék a mérlegelés törvényben biztosított kereteit túllépte, nem vette figyelembe a többletfeladatok mennyiségét és típusát.

[29] Az ítéltábla kiemeli, hogy a megbízási díj mértéke a beosztástól eltérő többletfeladatok jellemzőihez köthető, ez a díjazás azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja az eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez, és ezt a többletterhet a jogalkotó a Hszt. 71. § (5) bekezdésében az illetményalap 50-200 %-áig terjedő összeggel kompenzálja. Az irányadó bírói gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár.

[30] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a kereset összecszerúságát érintő – önmagában a felperesnek nem a saját beosztásába tartozó, folyamatos többletmunka ellátására hivatkozó – indokolását hiányosnak találta, figyelemmel arra, hogy a törvényszék az érdemi

döntésében annak meghozatala során kifejtett mérlegelési tevékenysége szempontjait részletesen nem ismertette.

[31] Az ítéltábla rámutat, hogy az indokolási kötelezettség a jogalkalmazói munkával, különösen a bírói döntésekkel szemben támasztott garanciális jellegű alkotmányos követelmény. A bíróság köteles a kereset jogalapjának megalapozottsága esetén – annak összecszerúságát érintően is – a döntésének mindenre kiterjedő, részletes indokát adni. Ehhez rögzíteni kell a bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállást, az azt alátámasztó bizonyítékokat, valamint az azok mérlegelésénél irányadó szempontokat. Ezek együttesen garantálják, hogy a bírói döntéssel szemben a jogorvoslati jog gyakorolható legyen. Amennyiben a támadott ítélet – akár csak az összecszerúságra kiterjedő – indokolása a mérlegelési szempontokat tartalmazó magyarázatot nélkülözi, az kihat a döntés eredményére, annak megalapozottsága nem állapítható meg.

[32] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a fellebbezéssel támadott döntés indokolásából kitűnően a törvényszék anélkül fogadta el a felperes – az általa ellátott többletfeladatokkal kapcsolatos – előadását, hogy a felek nyilatkozatait, a tanúvallomásokat és az okirati bizonyítékokat egyenként és egymással egybevetve vizsgálta volna, indokát adva, hogy a többletmunka bonyolultságát, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényét, annak gyakoriságát, a többlettudás szükségességét, a többletfelelősséget az alperesi vitatás ellenére miért a felperes által előadott mértékben fogadta el, döntését mely konkrét tények, körülmények támasztották alá.

[33] A másodfokú bíróság nem fogadta el az elsőfokú bíróság azon érvelését sem, amely szerint a rendvédelmi illetményalap alacsony összege is indokolja a 100%-os mértékű megbízási díj megállapítását, hiszen a jogalkotó a mérlegelés szempontjai (többletmunka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigény, annak gyakorisága, a többlettudás szükségessége, a többletfelelősség) között azt nem szerepeltette, nyilvánvalóan azért, mert a százalékos mérték meghatározásánál az illetményalap összege, mint mérlegelési szempont értelmezhetetlen.

[34] Tekintettel arra, hogy a törvényszék széleskörű bizonyítást folytatott le, ezért a másodfokú eljárásban a felek nyilatkozatai, tanúvallomások és okirati bizonyítékok alapján rendelkezésre álltak a mérlegeléshez szükséges adatok, információk, így a megbízási díj mértékéről a másodfokú bíróság – az elsőfokú bíróság eljárásjogi szabálysértését orvosolva, az eljárás megismétlése nélkül – állást foglalhatott.

[35] Az ítéltábla mérlegelése során megállapította, hogy a perben nem volt vitás, miszerint a felperes vizsgálati tevékenységével kapcsolatos ügyként azonosított és az alperes által is elfogadottan vizsgálati ügynek tekintett ügyeinek száma a perrel érintett időszakban a 20 darabot nem haladta meg, miközben 91 ügyben bűnügyi felderítői munkát végzett. Az ügyfeldolgozási adatokból a következő megállapítások tehetők:

- 2019 novemberében a 100210/683/2019., 634/2019. és a 332/2019. számú bűnügyben került sor a felperes részéről gyanúsított kihallgatásra, szembesítésre, védő kirendelésére.
- 2019 decemberében a 359/2019., 391/2019. és a 800/2018. számú bűnügyben történtek a felperes részéről gyanúsított kihallgatások és nyomozati intézkedések.
- 2020 januárjában az ügyfeldolgozási adatok egyértelműen nyomozati tevékenységet tükröznek (lekérdezések, adatgyűjtések, nyomozás felfüggesztéséről szóló döntések elkészítése, küldése, szakértői kirendelések).
- 2020 februárjában 10020/100/2020. bü. számú ügyben,
- 2020 áprilisában 581/2019. bü. számú ügyben,
- 2020 júniusában 230/2020. bü. számú ügyben,
- 2020 júliusában 437/2020. bü. számú ügyben,
- 2020. augusztusában 1 (bü. szám nélküli) ügyben,
- 2020 szeptemberében 439/2020. bü. számú ügyben,
- 2020 októberében 1 (bü. szám nélküli) ügyben,
- 2020 novemberében 10020-609/2020. bü. számú ügyben látott el a felperes vizsgálati feladatkörbe sorolható tevékenységet (gyanúsított kihallgatása, felismerésre bemutatás, védő értesítése, fiatalok elkövetőnél szükséges intézkedések kezdeményezése stb.)
- 2020 decemberére vonatkozóan a nyilvántartásban adat nem szerepel.

[36] A Robotzsaru rendszer adatait tartalmazó, az elsőfokú eljárásban csatolt táblázati kimutatásból az is megállapítást nyert, hogy a felperes a többletfeladatait eltérő havi óraszámokban látta el. Az okirati bizonyítékok tanúsították továbbá azt is, hogy a perrel érintett időszakban voltak olyan hónapok, amikor a felperes részéről nem, vagy csak elenyésző óraszámokban történt többletfeladat ellátással járó munkavégzés. Az ítéltábla a mérlegelése során azt is figyelembe vette, hogy a rendvédelmi illetményalap 100%-ában meghatározott mértékű megbízási díjra való jogosultság megállapításához az ügyfeldolgozási adatok mennyiségén túl, a minőségi, tartalmi adatokban megmutatkozó jelentős többlettehernek is igazolást kellett volna nyernie, amelynek kétséget kizáró bizonyítása a felperes részéről eredményre nem vezetett. A felperes az eljárás során nem cáfolta és nem is vitatta azt az okirati bizonyítékokon alapuló alperesi állítást, amely szerint a vizsgálati tevékenységét is tartalmazó eljárásai döntő többségükben egyszerűbb megítélésű ügyek (zaklatás, áram- és telefonlopás, kerékpárlopás stb.) voltak, melyek ezáltal nagyobb munkaigénnyel nem jártak. A csatolt okirati bizonyítékok azt is alátámasztották, hogy komplexebb munkát igénylő, egyesített ügy felperesre szignálására mindössze három esetben került sor. Nem képezte vita tárgyát, hogy a felperesnek minden hónapban, visszatérően jelentkeztek vizsgálati tevékenységbe sorolható feladatai, de azok többsége hullámzóan, a napi munkaidő néhány órájában elvégezhető feladat volt, jelentős mértékű többlettudást nem igényelt és nagy fokú többletfelelősséggel nem járt.

[37] Fentieket figyelembe véve a Fővárosi Ítéltábla a megbízási díjnak a törvényszék által a felperes számára megítélt mértékét eltúlzottnak találta, és az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján a kamatfizetés kezdőnapjának változatlanul hagyása mellett

részben megváltoztatta. Az érdemi döntése meghozatalánál figyelemmel volt arra, hogy a jogalkotó a megbízási díj pontos mértékének meghatározásánál a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő skálán belül ad lehetőséget a jogalkalmazók számára. A Fővárosi Ítéltábla az előzőekben levezetett adatok alapján a felperes által ellátott többletfeladatokért járó megbízási díjat – különösen is a szolgálati beosztástól eltérő feladatok rendszeres, ugyanakkor nem folyamatos felmerülésére és a napi munkaidő néhány óráját (a felét el nem érő) igénylő elvégzésére figyelemmel – a minimális 50%-os mértéknél magasabb, azonban a 100%-os középértéknél alacsonyabb mértékben találta megállapíthatónak, azt ezért a rendvédelmi illetményalap 75%-ában látta arányban állónak, ezért az elsőfokú bíróság által 100%-os mértékben meghatározott megbízási díjat 75%-ára mérsékelte.

[38] A másodfokú bíróság a mérsékelt összegben megállapított megbízási díj összegéhez igazodóan rendelkezett a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes elsőfokú eljárásban felmerült jogtanácsosi munkadíjból és útiköltségből álló elsőfokú bíróság által megállapított összegének leszállításáról. A jogtanácsosi munkadíj összegét a Pp. 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontjára és 3. § (2) bekezdés a) pontjára, míg az útiköltséget – egy tárgyalásra való utazást figyelembe véve – az IM rendelet 4. § (1) bekezdés b) pontja és 2. § b) pontja alapján, a pertárgyértékre tekintettel felszámított összeghez igazodóan a pernyertesség és pervesztesség arányában állapította meg.

[39] A másodfokú eljárásban a pernyertesség és a pervesztesség aránya közötti különbség, valamint a felek javára meghatározott perköltségek összege közötti különbség nem jelentős, ezért másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú perköltségről.

[40] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége és a felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosultsága folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[41] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[42] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. szeptember 20.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró